

Oljska gora v jutranjem mraku.

severni del je še precèj širok in nekoliko raven, posejan s častitljivimi oljkami, dolnji del pa se zožuje in izgublja v globoki zarezi. Cela dolina je 200 metrov široka (v zgornjem delu) in štiri kilometre dolga.

Blizu mosta zagledamo žalostne prikazni, ki nam vzbujajo grozo in usmiljenje. Kot živi mrlič se neke postave opletajo k nam s spačenim grdobnim obrazom, s krmežljivimi očmi, stegujoč k nam suho dlan brez prstov in stakajoč z zamolklim glasom. Drugi trop istih bednih podob žedi ob zidu ceste, imajoč pred seboj plehasto skledčico za milodare. Kdo so ti nesrečneži? To so žrtve nalezljive, dedne in neozdravljive bolezni, to so gobavi, izvržek človeške družbe. Kakor nekda v starem zakonu, tako jih tudi dandane šteje sveta dežela kakih 400—500. Strup bolezni jim poprijemlje ud za udom, najprej grlo, da jim glas zamolkne in potem zamrje, nato pljuča in želodec, dokler nazadnje jetika ali vodenica ne privede rešilne smrti. Semtertje pa se bolezen obrne drugače. Snov bolezni udari na zunaj in celo teló od nog do glave se zalije z ostudnimi, smrdečimi gobami. Bolezen se sicer ustavi, a smrt nikakor. Večkrat živé te vrste gobavcev še 10—20 let. Telesni gnilobi in otrpnelosti se pridruži tudi duševna. Ker je ločen od človeške družbe kot nečist, nalezljiv in neozdravljiv, uda se gobavec otožnosti in obupu; boljši in plemenitejši čuti mu otrpnejo in mesto njih zavlada v njem nižje poželenje. Ozirajoč se na te žalostne, v srce se smileče postave in poslušajoč njih stok, sem se spomnil Joba in razumel njegove pesniško izražene a resnične tožbe.

Sele v novejšem času so jeli skrbeti za te nesrečneže. Turška vlada je sezidala v spodnji

kedronski dolini blizu sela Siluan hišo za 40 gobavih, a brez hišne priprave in postrežbe — prav po turško. Bolje skrbé zanje protestantje, ki so jim l. 1867. blizu Jeruzalema sezidali lepo in čedno zavetišče, 'Jesus-hilfe' imenovano, kamor menda sprejemljejo gobave brez razlo-

čka spola, vere in národnosti. — Ta bolezen bi se dala udušiti, ko bi se gobavci ne ženili in otrok ne rodili; vsi otroci jo namreč podedovajo. Seveda orientalskim gobavcem je bolj všeč ciganska prostost, kakor sreča in zdravje potomcev. Zato se ne dadó radi ukleniti v kako zavetišče ali zavod. Vrzimo nesrečnim prosjakom turški drobiž, kar ga imamo, in nekaj jestvil ter idimo naprej.

Prepeljavši se čez kedronski mostič, pustimo na levi podzemeljsko cerkev Marijinega groba ter se vspnemo poleg prijaznega getsemanskega vrta navzgor, ob pobočju Oljske gore. Tik ob cesti na desni se odpira grobno polje, nasejano z judovskimi grobnimi spominiki, nagibajoče se proti kedronski dolini. Nad nami ob levi pa se vzdiguje staroslavna Oljska gora, noseča ob svojem hrbtu v slikovitem neredu cerkve in kapele, samostane in stolpe različnih časov, ver in zlogov, preorana s stezami in ograjami, poleg katerih samotari jedino tu rastoče drevo, pepelnasta oljka. Kakih osem minut se vozimo počasi navzgor vstric svetega mesta ter, prispevši do prelaza med Oljsko goro in goro pohujševanja (Batu el-Haua), zavijemo jo proti vshodu. Cesta se začne sedaj vijugati. Sredi prvega ovinka kažejo kraj, kjer je Kristus nekaj dnij pred svojo smrtjo gredoč v Jeruzalem preklel nerodovitno drevo, simbol trdovratnega judovskega národa, ki ni hotel vsprejeti njegovega nauka in zveličanja. Vendar dokazano ni še, da bi Kristus po tej cesti ali poti hodil v Jeruzalem, ker je vodila iz Betanije še druga pot, namreč čez Oljsko goro.

(Dalje.)